יא א ב מיי׳ פ״ט מהל׳ איסורי ביאה הל״ז:

יב ג טוש"ע יו"ד סיי קל סעי׳ נכ: יג ד מיי שם הלי לב ועי

שם סערי נוע"ש: יד הו מיני הלי שם ועי

דר ה ו מייי הני שם ועיי בכ"מ טוש"ע שם סעיי נא: מו ז מיי שם הלי לג טוש"ע

שם סעיף נב:

תום' הרא"ש

באן למפרע כאן להבא.

פושיי ולמפוע וזולה דלא מקלקלא בהכי אבל מכאן ולהבא (לא) [קא] מקלקלא לה. ולא נהירא

לתלות בחברתה לחצאיז.

י ונראה כפי׳ הר״י דפי׳ כאן

טמאה משום כתם ולאחר

כד מצאה כתם בחלוק אחר

כן מצאה כונם בחלוק אחה אינה תולה בה כיון דבשעה מציאת הכתם לא היתה

אע"ג דאיגלאי מילתא השתא שהיתה טמאה

:אותה שעה ל) אינה תולה:

באחות שעה שא אינורות לאן כאן למפרע כאן להבא. כגון שלבשה השניה החלוק היתה הראשונה טמאה

משום כתם שמצאה בחלוק

. אחר הרי זו תולה בה כיון

דמיד יכולה לתלות מכאן ולהבא: באחורי כלים.

ולהבא: באחורי כלים. מכאן ראיה שאין לפרש הא דאמרי׳ בפ׳ על אלו מומין

נטמא גבו לא נטמא תוכו

הא גבי טמא דא"כ אמאי

אף מטלניות שאיז בהז ג׳

על ג'. ואע"ג דאתו מכח

דבר המקבל טומאה דמהאי

דבר המקבל טומאה דמהאי טעמא פסולין לסכך הסוכה: זה היה מעשה. כלומר כיוצא בזה היה מעשה שנמצא דם על שפתה של

אמבטי ושל עלה של זית אמבטי ושל שלה של זית במקום שהיו שתיהן ראויין לעבור: כל שבעלה פטור

טהרות טהורות. פרש״י כב״ש דאמר דיין שעתן או

. בד' נשים אי נמי בשיש לה

בו נשים אי נמי בשיש לה ווסת אי נמי לחולין. ור׳ אושעיא אמר (אף) אפי׳

בעלה בחטאת טהרותיה תלויות ולית ליה לר׳

אושעיא הא דאמר רב הונא יהוא שבדקה כשיעור ווסת

דהוא שבו קה כשיעוד ווחת דאין חילוק [בין כשיעור] ווסת בין לאחר שיעור ווסת דלענין טהרות אפי׳ כשיעור ווסת טהרותיה תלויות דאם

איתא לדם מעיקרא מאז

עכביה ולענין כתמים תלינן לקולא דאפי׳ לאחר שיעור ווסת מטהרי׳ חברותיה.

אלא הכא אם איתא לדם

מאן עכביה. ותימה כיון

. מיכול להיוח שלא רא הדח

ל דכיון שרוב פעמים בא

מקודם ובתשמיש איכא

. למיתלי בעיכוב שמש איכא

ודאי טומאה מן התורה:

. פרש"י דלמפרט חולה

במ"מ סמג שם טוש"ע

:0

וקשיא לבר ליואי: אמר רבינא. תריך רישא וסיפא הכי ולא תקשי

לבר ליואי: לנכרים בעלם הכחם הרי זו חולה בה. כלומר לנכרים

הרואה הרי בעלת הכתם זו תולה

בנכרית: והא או ליושבת קתני. והך

לאו יושבת היא דהא השתא היא

דאישתכח עלה ויושבת משמע

שהתחילה למנות שבעת ימים: הכי

קאמר. השאילה חלוקה לנכרית או

לישראלית יושבת על דם טוהר דדמיה

טהורין ואין כאן קלקול הרי בעלת

כתם תולה בה: אטו סוכו. דדבר

המקבל טומאה הוא ומקבל גזרת

כתמים לטמא אשה מדרבנן: פנימית.

שחלל הרחיים: שתיהן טמחות.

שחילונה דוחקת עלמה להתקרב אל

הרחיים ועוברת ונכנסה (מ) למעמדה

הפנימית הילכך שתיהן עברו שם ולא

שהפנימית אינה מתרחקת מן הרחיים

ליכנס במעמד החילון: אמבטי. מרחץ שהיו באות לרחוץ: וטמאום.

והא עלה של זית דלא מקבל טומאה

ומקבל כתמים ומדקתני והביאום לפני

חכמים מכלל דרבים פליגי עליה:

סנאי היא. דאיכא תנא דתנא דיחידאה

פליג עליה ורבנן מודו ליה: בותבר'

וסולות זו בזו. בגמרא מפרש לה

שאם היתה האחת מעוברת תולה

הדם בשאינה מעוברת והיא טהורה:

ואם לא היו כאויות וכו'. בגמ' מפרש

שאם היו כולן מעוברות או כולן

מניקות כולן טמאות כאילו ראויות

לראות דאמרן דם מבינייהו נפק:

גבו׳ והוא שבדקה עלמה כשיעור

וסת. של מציאתה הילכך מחזקינן

האי דם בדידה ואינך טהורות: לבר

פדא דאמר כל שבעלה בחטאת כו'.

אשה שנתעסקה בטהרות ופרשה

וראתה דם כשיעור וסת דלגבי בעלה

בכי האי שיעורא הוי בעלה בחטאת

דמחזקינן האי דם בשעת בעילה ודאי הכא נמי מחזקינן ליה בודאי בשעת

עסיקתה בהנך טהרות וטהרות

טמאות ודאי ושורפין (ב) ואינו כשאר

מעת לעת לחלות: בעלה בחשם

סלוי. אם לאחר שפירשה מן הטהרות

שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח

פניה דאי לגבי בעלה בכי האי

שיעורא הוי בעלה באשם תלוי דספק

דם הוה בשעת ביאה ספק בתר הכי

ה"נ ספק הוא אי הוה דם בשעת

טהרות או לאו טהרותיה תלויות:

בעלה פטור. כגון שהתה יותר מכן

דלגבי בעלה פטור דאפי׳ אשם תלוי

ליכא דמחזקי׳ להאי דם לאחר ביאה

הכא נמי טהרותיה טהורות ולית ליה

לבר פדא טומאה מעת לעת כשמאי

ל) קדושין עג: [ע' מוס' מוטה כת: ד"ה בר"ה]. נח: ד״ה ב) רש״ל, ולא תטמא למפרע אבל מכאן ולהבא אין חולה דמקלקלה לה ומאי חזית דמקלקלה לה טפי מינה: מכל מקום קשיא. דלרבן שמעון תולין

תורה אור השלם וְאָנוּ וְאָבְלוּ פְּתָחֶיהָ וְנְקֶתְה לְאֶרֶץ תַּשַׁב:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה שתיהן וכו' למעמד הפנימית: (נ) ד"ה כבר פדא וכו' ושורפין ואינן

גליון הש"ם

י תום' ד"ה בממלניות וכו' משמע דאי חשיב כו'. ע' סוכה עו ע"ח תד"ה דלח

הגהות הגר"א ידעינן מהי נפל: הפנימית טהורה. [א] גמ' היה מעשה נמחק מיבת היה:

מוסף רש"י - ו שהיו ישנות במטה אחת. נמסכת נדה (סח.)

זו כזו (קדושין עג:). בשיעור וסת. לאחר מליאה מיד, וכחת. נחחר תניחה מיד, ובמסכת נדה (יד:) מפרט שיעור וסת, שעומד העד הוא הקינוח בלד המשקוף ואינו מחוסר אלא לקנח מיד (שוו). באן דמפרע באן דחבא. פרש"י למפרע תולה דלא מקלקלה לה כאן למפרע. לענין טומאת מפרע תולין דלא מקלקלה לה בהכי בהכי ולא תטמא למפרע להבא אינה תולה בבעלת כתם בשני שלה דמקלקלה לה ומאי חזית דמקלקלה לה להך טפי מינה ווהו תימה שנתלה זה הכתם בחברתה לחלאין ומפרש הר"י למפרע

אם בעלם הכחם הכירה בכחתה ואח"כ לבשה היא וחברתה חלוק אחר שאירע בה ובחברתה הספק הכתם תולין והיא היא: בממלניות שאין בהן שלש על שלש. והכא לא פריך פשיטא כמו לעיל דבזבחים פרק פ״ה ולית ליה טומאה

:טמא מן התורה עוברה ושאינה עוברה כו'. אור"י דדוקא ענינא דקאמר הש"ס תולין אבל יש לה וסת דמסולקת בדמים דהא אמרינן בה דיה שעתה אינה תולה באין לה

מהלכין בדרך כל זמן שהיו בדרך ילד שוהא לבא נכנסו לעיר ילד ממהר לבא ואמר אביי משל דר' אושעיא למה הדבר דומה לאדם שנותן אצבע בעין כל זמן שאצבע בעין דמעה שוהא לבא נמל האצבע דמעה ממהרת לבא: ותולות זו בזו: ת"ר יכיצד תולות זו בזו עוברה ושאינה עוברה תולה עוברה בשאינה עוברה מניקה ושאינה מניקה תולה מניקה בשאינה מניקה זקנה ושאינה זקנה תולה זקנה בשאינה זקנה בתולה ושאינה בתולה תולה בתולה בשאינה בתולה היו שתיהן עוברות שתיהן מניקות שתיהן זקנות שתיהן בתולות זו היא ששנינו לא היו ראויות לראות רואין

התם אימר שמש עכביה לדם יי[אבל] הכא אם איתא דהוי דם מאן עכביה א"ר ירמיה משל

כאן למפרע כאן להבא מכל מקום קשיא אמר רבינא לא קשיא הכי קאמר השאילה חלוקה לנכרית בעלת כתם הרי זו תולה בה והא או ליושבת על הכתם קתני הכי קאמר או ליושבת על דם מוהר בעלת כתם תולה בה: שלש שלבשו כו' שהיה ר' נחמיה כו': אמר רב מתנה מ"מ דר' נחמיה דכתיב ונקתה לארץ תשב כיון שישבה לארץ נקתה אמר רב הונא אמר רבי חנינא "ממהר היה רבי נחמיה אפילו באחורי כלי חרם פשימא מהו דתימא ליגזור גבו אטו תוכו קמ"ל אמר אביי מטהר היה ר' נחמיה יבמטלניות שאין בהן שלש על שלש דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים דרש רב חייא בר רב מתנה משמיה דרב הלכה כר' נחמיה אמר ליה רב נחמן אבא תני מעשה בא לפני חכמים וממאום ואת אמרת הלכה כרבי נחמיה מאי היא דתניא ישתי נשים שהיו מוחנות ברחיים של יד ונמצא דם תחת הפנימית שתיהן ממאות תחת החיצונה החיצונה ממאה והפנימית מהורה בינתים שתיהן ממאות [א] היה מעשה ונמצא דם על שפתה של אמבמי ועל עלה של זית בשעה שמסיקות את התנור ובא מעשה לפני חכמים וממאום תנאי היא דתניא ר' יעקב מטמא ורבי נחמיה מטהר והורו חכמים כרבי נחמיה: מתני׳ שלש נשים שהיו ישנות בממה אחת ונמצא דם תחת אחת מהן כולן ממאות "בדקה אחת מהן ונמצאת ממאה היא ממאה ושתיהן מהורות ותולות זו בזו ואם לא היו ראוין . לראות רואין אותן כאילו הן ראויות: **גכו'** אמר רב יהודה אמר רב יוהוא שבדקה עצמה בשיעור וסת סבר לה כבר פרא דאמר כל שבעלה בחמאת מהרותיה ממאות בעלה באשם תלוי מהרותיה תלויות בעלה פמור מהרותיה מהורות ורבי אושעיא אמר אפילו בעלה בחמאת מהרותיה תלויות בשלמא

ונמלא בה כתם תולה בה כיון שכבר הכירה בטומאה קודם שבא הספק בשתיהן כאן להבא שלבשו שתיהן חלוק ונמצא בו כתם ולא נודע ממי הוא ואח"כ לבשה חלוק ונמלא בו כתם אע"ג שואת ודאי טמאה ע"י כתם שלה הואיל ולא נודע בה עד אינה תולה ויש לפרש לשון הש"ם איפכא למפרע אין תולין ולהבא תולין והאי למפרע ולהבא אשאלת החלוה אם שאלת החלוק היה למפרע קודם שבעלת החלוק הכירה כתמה ולהבא ששאלת החלוק שממנו אירע הספק בשתיהן היתה אחר מציאת הכתם של בעלת

דם חטאת (דף נד.) [®] משמע דאי חשיב עלייהו ויחדם מקבלים טומאה: והוא שבדקה עצמה כשיעור וסת. לאו דוקא בדקה אלא קנחה כדאמר בפ"ק (לעיל דף יב.) דלא משכחת בדיקה כשיעור וסת: בעלה פמור מהרותיה מהורות.

מעת לעת כשמאי אי נמי בד' נשים שדיין שעתן ועוד י"ל באשה שיש לה וסת אי נמי בחולין שאין בהן טומאה מעת לעת: אימא שמש עכביה לדם אבל הכא כו'. וא"ת כיון דיכול להיות דאע"ג דנמצא כשיעור וסת שלא היה דם בשעת ביאה אם כן אמאי בעלה בחטאת הא ספק הוא וי"ל כיון דרוב פעמים בא מקודם ובתשמיש דאיכא למתלי בעיכוב שמש

וסת וכן יש לה וסת ולא הגיע שעת וסתה אין תולה בהגיע שעת וסתה:

> א) נראה דל"ל אינה חולה. כאן להבא כגון שבשעה שלבשה החלוק כבר היתה

דאמר וב.ז דיין שעתן או בארבע נשים שאמרו דיין שעתן [1.] ומתני׳ נמי דקתני היא טמאה וכולן טהורות אלמא ודאי בדידה מחזקינן דמטהרינן להנך אלמא כבר פדא הוא דמשוי לטהרות טומאה ודאית היכא דבדקה שיעור וסת ולא כר׳ אושעיא דאמר אפי׳ בעלה בחטאת טהרותיה תלויות ואפי׳ כשיעור וסת לית ליה טומאה ודאית: בשלמא הסם. גבי בעילה כי ראתה כשיעור וסת אמרינן בשעת ביאה הוה דם והאי דלא אתא עד השתא שמש עכביה אבל גבי טהרות אם איתא דהוה דם בשעת טהרות מאן עכביה הלכך ודאי טומאה ליכא אלא גזרת מעת לעת מדרבנן: משל דר' אושעיא. דאמר שמש מעכב את הדם: ילד שוהא לבא. הולך בנחת וממתין לזקן: נכנסו לעיר. ונפרדו זה ללד ביתו וזה ללד ביתו אז הילד ממהר לבא: עוברה. דמיה מסולקין וכן מניקה חקנה. בתולה האי בתולה בתולת דמים שלא ראתה מימיה ואפילו היא נשואה קרי לה בתולה להכי כדאמרינן בפרק קמא (נעיל דף מ:): ראילו

דר' אושעיא למה הדבר דומה לילד וזקן שהיו